

(Kort bemærkning).

Baunsgaard: Den højtærede trafikminister syntes ikke at kunne mærke, at jeg kunne huske, at jeg havde været minister indtil for kort tid siden, på grund af mine udtalelser om forholdet mellem de store statsvejarbejder og tilskuddene til de kommunale vejarbejder. Det er jeg selvsagt ked af. Nu håber jeg ikke, det skal tages som et udtryk for, at den højtærede trafikminister har siddet som minister for længe, at han ikke har fantasi til at forestille sig, at når en 1-årig periode er for kort, så har man kun at lade det urigtige fortsætte i stedet for at gøre perioden, hvor man begrænser det, længere. Det kunne jo være en udvej — og jeg tror den rigtige udvej.

Den højtærede trafikminister tog det som en personlig bebrejdelse, at jeg opfordrede ham til at støtte tanken om at gøre den ene S-bane færdig, før man begyndte på de to andre. Jeg kan da ikke se, at det at appellere til bistand fra ministeren er en bebrejdelse. Det gør mig frygtelig bange, for jeg ville egentlig så gerne appellere til de gode sider i den højtærede minister.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Det ærede medlem hr. Baunsgaard bør jo vide, at man ikke altid behøver at gå af som minister, fordi man mangler fantasi — der kan være andre årsager.

Hvad angår spørgsmålet om vejudgifterne, synes jeg, at jeg pegede på noget centralt vedrørende amternes og kommunernes vejudgifter i mit første indlæg i dag, idet jeg sagde, at jeg synes, det var rimeligere, om man tilrettelagde en ordning, hvorefter kommunerne fik flere midler at råde over, så at de selv kunne tilrettelægge arbejdet, uden at der var en automatisk refusionsordning. Det tror jeg er en central løsning af problemet, der vil gavne både kommunerne og staten; så har man ikke det, som vi har i øjeblikket, at vi ikke kender udgifterne. Det kan ikke nytte noget, at vi vil prøve at skære ned for det finansår, vi nu går i møde, for det er det, finansår, der er gået, vi skal betale efter. Det er en sådan konstruktiv løsning som den af mig nævnte, jeg synes der er fantasi i, og som jeg vil anbefale at man prøver at fremme.

Økonomiministeren (Henry Grünbaum): Må jeg sige til det ærede medlem hr. Henry Christensen, at bemærkningen „fordummende skattepolitik“ i hvert fald ikke går på den debat, der har været ført her i dag — hvis det kan være en trøst.

Det er jo rigtigt — det synes jeg i alt fald — at der er en tendens til at diskutere skatter i højere grad end opgaver; men det har jeg sagt tilstrækkeligt om, så det vil jeg ikke fortsætte med.

Jeg er helt enig i, at skatternes fordeling er et ganske vigtigt problem, og det er også meget vigtigt, hvilke skatter vi opkræver. Det er heller ikke det, jeg har sigtet på — og det tror jeg også det ærede medlem hr. Henry Christensen er helt klar over.

Hvad angår spørgsmålet om afskrivningsreglerne, blev jeg stillet over for det spørgsmål, hvad jeg mente med, at der foregik noget bag afskrivningsreglerne. Jeg ved ikke, om jeg har sagt det; jeg kan ikke huske, at jeg har brugt lige netop det udtryk, at der foregik noget bag afskrivningsreglerne. Jeg mener, at afskrivningsreglerne formentlig er for gunstige; jeg har ikke sagt andet, end at jeg syntes, man måtte tage problemet op til drøftelse, og at min egen fornemmelse var, at reglerne var for gunstige under den nuværende situation; jeg vil gerne fastholde, at det er min fornemmelse, at de er gunstigere, end de behøver at være, og at de derved kommer til at belaste andre skatteydere. Det kan ikke være rimeligt i den situation, vi er i. Industrien bør kunne klare sig selv med normale afskrivninger. Der er jo ikke tale om, at industrien ingen afskrivning skal have. Den måde, som direktør Thygesen lagde sagen frem på i sin udtalelse fra Industrirådet, var meningsløs. Selvfølgelig skal normale afskrivninger indgå i driftsomkostningerne og er dermed skattefri; det er der ingen grund til at diskutere. Der er kun grund til at diskutere det, der ligger ud over det normale, og den begunstigelse, der ligger i det. Hvis der ikke lå nogen begunstigelse deri, hvorfor skulle man så blive så rasende, når man siger noget om det? Alene deri ligger jo, at der er en begunstigelse. Det et fjollet at hævde over for offentligheden, at der ingen begunstigelse er. Der er en begunstigelse deri, og man kan diskutere, om denne